

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 5/2026
22.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Татјане Франовић-Михаиловић, због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене Татјане Франовић-Михаиловић, адвоката Дарка Перазића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 2181/14 од 20.04.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 996/21 од 10.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 22.01.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Татјане Франовић-Михаиловић, адвоката Дарка Перазића, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 2181/14 од 20.04.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 996/21 од 10.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 2181/14 од 20.04.2021. године окривљена Татјана Франовић-Михаиловић оглашена је кривом због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика и осуђена на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју јој се урачунава време проведено у задржавању од 12.11.2008. године до 14.11.2008. године.

Истом пресудом обавезана је окривљена да оштећенима на име имовинско-правног захтева исплати, и то оштећеном АА, износ од 34.000,00 евра, оштећенима ББ и ВВ, износ од 75.000,00 евра, оштећеној ГГ, износ од 21.000,00 евра, оштећеном ДД, износ од 22.000,00 евра, оштећеном ЂЂ, износ од 19.500,00 евра, оштећеној ЕЕ, износ од 25.000,00 евра, оштећеном ЖЖ, износ од 55.000,00 евра, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, док се у преосталом делу имовинско-правних захтева, оштећени ББ и ВВ, ДД, као и у целисти оштећени ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ и ЖЖ, упућују на парницу.

Окривљена Татјана Франовић-Михаиловић обавезана је да плати трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 996/21 од 10.05.2022. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљене Татјане Франовић-Михаиловић, адвоката Марка Његомира и Наталије Бобот и адвоката Александра Марковића и пресуда Првог основног суда у Београду К 2181/14 од 20.04.2021. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене Татјане Франовић-Михаиловић, адвокат Дарко Перазиић, због повреде закона из члана 485. став 3. ЗКП, коју у образложењу захтева конкретизује навођењем повреде одредбе члана 33. став 2. Устава Републике Србије, које је утврђено одлуком Уставног суда број Уж-8965/22 од 13.11.2025. године, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање. Предложио је да се извршење правноснажне пресуде одложи односно прекине, као и да суд донесе привремену меру којом се прекида извршење казне затвора, на коју је окривљена Татјана Франовић-Михаиловић осуђена.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Татјане Франовић-Михаиловић, је неоснован.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама, односно у поступку који је претходио доношењу побијаних пресуда учињена битна повреда одредба кривичног поступка из члана 438. став 2. ЗКП, позивајући се на тачку 3) ове одредбе, цитирањем законског текста наведене одредбе, као и да је повређена одредба члана 504. став 1. и 506. ЗКП, а које повреде су утврђене и одлуком Уставног суда Уж-8965/22 од 13.11.2025. године, којом је усвојена уставна жалба Татјане Франовић-Михаиловић и утврђено је да је подносиоцу уставне жалбе пресудом Првог основног суда у Београду К 2181/14 од 20.04.2021. године и пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 996/21 од 10.05.2022. године повређено право на одбрану из члана 33. став 2. Устава Републике Србије.

Из списка предмета произилази да је Уставни суд донео одлуку Уж-8965/22 од 13.11.2025. године којом је утврдио да је подносиоцу уставне жалбе, правноснажним пресудама Првог основног суда у Београду К 2181/14 од 20.04.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 996/21 од 10.05.2022. године, повређено право на одбрану из члана 33. став 2. Устава Републике Србије, јер њој и њеном браниоцу у истражном поступку није омогућено да испитују сведоке, будући да нису били позивани на испитивање. Даље је утврђено да оптужница надлежног јавног тужилаштва није достављена на законом прописан начин, већ је поступајући суд исту

упућивао на погрешну адресу, иако је окривљена благовремено обавестила суд о промени адресе, услед чега је о постојању оптужнице, сазнала тек на главном претресу. Иако је по сазнању за оптужницу, изјавила приговор, ванпретресно веће је приговор одбацило као недозвољен, сматрајући да је достављање извршено путем огласне табле суда, те да је оптужница већ била потврђена. Уставни суд је оценио да у конкретним околностима, у ситуацији када окривљеној и њеном браниоцу у истражном поступку нису упућивани позиви за испитивање сведока, а оптужница није достављена све до одржавања главног претреса, није обезбеђена суштинска гаранција права на одбрану, која повреда уставног права није отклоњена ни од стране ванпретресног већа, ни у другостепеном поступку.

Предметном одлуком Уставни суд је оценио да у конкретном случају не би било целисходно да поништи пресуде Првог основног суда у Београду К 2181/14 од 20.04.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 996/21 од 10.05.2022. године, имајући у виду да подносилац уставне жалбе на основу утврђене повреде права може поднети захтев за понављање поступка и захтевати да се понове оне радње у поступку које су јој биле ускраћене, попут испитивања сведока.

Имајући у виду наведену одлуку Уставног суда, Врховни суд, одлучујући о поднетом захтеву за заштиту законитости, налази да наводи изнети у захтеву, као и утврђена повреда права, у конкретној процесној ситуацији не представљају основ за интервенцију овог суда по поднетом ванредном правном леку.

Наиме, из списка предмета произилази да је бранилац окривљене дана 06.12.2023. године, Првом основном суду у Београду, поднео захтев за понављање кривичног поступка, те да је службеном белешком састављеном пред тим судом, у предмету Кв 1450/25, на седници већа одржаној дана 13.10.2025. године, констатовано да се о наведеном захтеву неће одлучивати до доношења одлуке Уставног суда по поднетој уставној жалби. По доношењу одлуке Уставног суда Уж-8965/22 од 13.11.2025. године, бранилац је дана 20.11.2025. године, дакле пре подношења захтева за заштиту законитости, поднео и допуну захтева за понављање кривичног поступка.

С обзиром да је питање преиспитивања правноснажне пресуде, већ покренуто путем захтева за понављање кривичног поступка, као и да Уставни суд својом одлуком није поништио побијане пресуде, већ је оценио да у конкретном случају таква мера не би била целисходна и управо указао на правни пут отклањања последица утврђене повреде кроз институт понављања кривичног поступка, Врховни суд, из истих разлога налази, да у конкретној ситуацији нема основа за доношење другачије одлуке по поднетом захтеву за заштиту законитости.

Дакле, како из списка предмета произилази да пропусти на које се захтевом указује у погледу испитивања оштећених и сведока током истражног поступка, начина уручивања оптужнице и одбацивања приговора на исту од стране ванпретресног већа Првог основног суда у Београду, нису били од апсолутног утицаја на законитост и правилност доношења побијаних пресуда, то Врховни суд налази да у конкретном случају није потребно укидање правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 2181/14 од 20.04.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 996/21 од 10.05.2022. године и враћање предмета на поновно одлучивање.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић